

På okänd väg

I trygg famn 1

Johanna Jensen

Till min storsyster Ester

VINGARS FÖRLAG

Albrecht hade precis avslutat sitt möte och man var fortfarande i mötesrummet och drack lite kaffe, när Albrecht hörde ett välkänt motorljud. Han tittade överraskat på sin klocka.

- Vad är detta? Varför kommer Ylva?
- Vad säger du?
- Ylva, min flickvän. Hon kommer precis nere på parkeringen.
- Hur vet du det?
- Motorljudet. Så låter bara hennes Volvo Viking.

En kollega som satt närmast fönstret tittade ner och bekräftade.

- Ja, det är en gammal lastbil.
- Ursäkta mig, det har hänt någonting. Jag måste gå och kolla.

Albrecht kom precis när Ylva hade stängt av motorn. Han öppnade hennes dörr och hon hoppade rakt ner i hans armar. De två höll om varandra medan Ylva grät, grät, grät. Slutligen blev hon lite lugnare.

- Vad har hänt, älskling, undrade Albrecht försiktigt.
- Malin har supit sig full, brast Ylva ut och grät på nytt.

Albrecht höll henne med en arm medan han smekte hennes hår med den fria handen. Han kysste henne på pannan och i håret.

- Stackars Ylva, mumlade han. Han anade den djupare orsaken till Ylvas starka reaktion. Efter en stund frågade han:

- Det blev alltså inget studentflak idag?
- Nej.

- Jag vill helst inte tänka på detta nu, men är Malin på något sätt i fara?

- Jag tror inte det. Peter och Maria var där och åtminstone Peter kommer att vara nykter. Han kom med bilen.

- Okej, då finns det andra som tar hand om Malin om hon behöver det. Jag har ett förslag. Jag har inget absolut brådskande på

jobbet. Jag kan sluta för idag och så kan jag vara med dig. Vi kan ta Vikingen och köra någonstans.

– Vart?

– Spelar ingen roll. Vart du vill. Bara så att jag är hos dig och vi tillbringar dagen tillsammans.

– Tack, Albrecht. Hon kysste honom på munnen. Utan dig visste jag inte vad jag skulle göra.

Albrecht gav kyssen tillbaka och smekte Ylva på nytt.

– Jag måste säga till mina kollegor, stänga ner datorn och låsa kontoret. Om du vänder lastbilen under tiden så är jag tillbaka när du är körklar.

Och så gjorde de.

– Kan vi först köra hem och ta ner skyddsräcket? Jag är rädd att det flyger iväg om vi kör fortare. Jag skulle gärna vilja byta om också. Malin har spillt vin över mig.

En halvtimme senare var de på väg ut ur staden. Ylva hade tagit på sig läderbyxorna. ”De behöver jag nu”, sade hon. Sakta men säkert kom Vikingen upp till sin maxhastighet.

– Jag lyssnar gärna på den här motorn, erkände Ylva. Den känns så trygg. Ljudet ger mig en inre ro när jag är upprörd eller ledsen.

Albrecht smekte hennes hand. Nu när det gick rakt fram kunde hon hålla ratten enbart med vänstra handen. De höll varandra i hand och lyssnade på det stadiga motorljudet. Så satt de länge, medan vägen försvann därnere under lastbilen.

– Har du något särskilt mål eller kör vi bara?

– Jag har en idé. Jag vill till en plats som du har berättat om tidigare.

Och så satt de tysta igen. Albrecht undrade vad det kunde vara för plats hon tänkte på. Han var osäker om han skulle säga något eller bara avvakta tills Ylva började prata. Han smekte hennes hand för att hon skulle känna sig trygg. Hon tryckte hans hand som tack, men förblev tyst. Slutligen började Albrecht ana vart färden gick.

– Kör vi till ön som går att nå via linfärjan?

– Ja, jag har aldrig varit där. Jag vill se stranden och bryggan.

– Är det för att det är där som Malin och jag blev ihop?

– Precis.

- Vad hoppas du se där?
- Vet inte. Kanske om platsen har något magiskt, någon känsla som hänger kvar. Jag vet inte själv vad jag letar efter.
- Vi ska se vad vi hittar.
- Ja.

De var framme vid färjan. Den hade precis släppt av några bilar som kom från ön och tog nu emot trafikanter mot det andra hållet. Vikingen fick köra in mitt på färjan. När motorn stängdes av blev det alldeles tyst. Ylva ställde sin del av framrutan på glänt. Nu hördes måsarna och vinden. Det var inte något särskilt bra väder idag, ganska mulet och blåsigt. Tio minuter senare var de på andra sidan och Albrecht visade vägen till gårdens parkering. Sedan gick de ner mot sjön.

- Det är fortfarande precis som för över tre år sedan. Bara vädret är sämre.

Vägen slutade och stranden tog vid. Bryggan låg framför dem. Ylva tog Albrecht vid handen och drog honom dit.

- Var det här allt började?
- Ja, det var här vi blev ihop.
- Och nu är du här med mig.
- Nu är jag här med dig.

Tystnad. Det var kallt idag. Utsikten över det kalla vattnet och vinden gjorde att det kändes ännu kallare. Albrecht lade sin arm runt Ylva medan de tittade ut mot sjön. Ylva höll hårt om Albrecht. Det gjorde nästan ont.

- Är du rädd, Ylva?
- Ja.
- Vad är du rädd för?
- Att allt är slut.
- Ylva! Ingenting är slut. Det är bara början. Malin har gjort dig mycket besviken idag, men hon har nog inte riktigt förstått vad hon har gjort. Hon kommer att förstå, och det kommer inte hända igen.
- Jag hoppas du har rätt.
- Ja, Ylva, det kommer att ordna sig, tro mig.

Albrecht hade länge haft sina aningar, ända sedan Ylva hade tittat så konstigt när han bad om att det inte skulle finnas alkohol

vid middagen hemma hos henne och Pia. Aningarna blev nästan visshet idag. Men Albrecht ville veta säkert.

– Ylva, får jag fråga dig en sak? Eller, nej, vänta, vi gör tvärtom. Jag berättar något för dig och kanske vill du berätta någonting för mig sedan. Okej?

– Okej.

– Åh, nej, nu börjar det regna! Kom, jag kan berätta i lastbilen.

Det kom bara några droppar först, men nu började det ösregna. Ylva och Albrecht sprang tillbaka så fort de kunde och satt nu, lagom blöta, i hytten.

– Tar dina läderbyxor skada av att bli blöta?

– Jag vet inte. Kanske bäst att jag tar av dem. Kan du lägga dem bredvid dig så att de torkar?

– Självklart. Jag kan också försöka torka av dem först.

– Det är nog bra om jag startar motorn och sätter på värmen.

– Ja, eller du kan köra tillbaka. Det finns en krog en bit bort. Jag kan hämta lite kaffe och bullar, så kan vi fika i bilen och prata med varandra utan att andra hör oss.

Albrecht började berätta sin historia redan medan de körde.

– Jag vet inte riktigt var jag ska börja. Jag pratar inte ofta om det här. Jo, nu vet jag. Du har säkert noterat att jag aldrig dricker alkohol. Jag får ofta frågor om varför jag inte dricker, och jag brukar säga att jag inte tål alkohol. Det stämmer delvis. En gång drack jag ett pyttelitet glas glögg i en frikyrka. Det kändes pinsamt att fråga om det var med eller utan alkohol. Jag tänkte att det kanske är utan, eftersom många kristna inte dricker. För säkerhets skull drack jag bara väldigt lite, bara detta lilla glas, och det bara halvfullt. Jag kände inte någon effekt, men jag hade bilen med mig och har nog aldrig kört så dåligt som den kvällen. Jag var glad när jag äntligen var hemma.

Ylva tog ett djupt andetag.

– Men som sagt, att jag inte tål alkohol är bara halva sanningen. Den verkliga anledningen till att jag inte dricker är att min mamma var alkoholist. För mig är alkohol en drog som äcklar mig. Andra människor tycker att det är roligt att känna ett lätt rus eller så tycker de kanske om smaken, men jag avskyr tanken på att ha alkohol i kroppen. Det är därför jag inte dricker.

- Det kan jag förstå.

- Tack, Ylva. Det händer ju ofta att jag är i sällskap med andra som dricker. För det mesta klarar jag av det ganska bra. Jag gillar inte när andra dricker, men för det mesta gör det mig inte så mycket. Det skulle kännas bättre om de inte drack alls, men som sagt, jag brukar klara av det, även här i Sverige där det finns tillfällen där man dricker mycket. Men vad jag inte klarar av, det är när närstående dricker. Jag skulle inte orka med om du drack alkohol. Och inte heller att Malin gör det. Så länge hon var under 18 kunde jag förbjuda henne att dricka och det var inget problem. Men nu är det nog dags att förklara för henne. Det är förresten också därför jag bara frågade om hon är i fara, men inte gjorde något för att hjälpa henne, hämta henne hem eller så.

Ylva satt tyst, men hon kramade Albrechts hand hårt.

- Ylva, vill du att jag berättar hur jag hade det med min mor, eller är det jobbigt?

- Det är jobbigt, men jag vill höra det.

- Okej. Säg till om jag ska ta en paus eller sluta, okej?

- Okej.

- Det var nog som värst när jag var tio-tolv år gammal. Min mor drack alltid i hemlighet, men man såg ju när hon var berusad. Till en början begrep jag inte vad det var egentligen. Jag minns, en gång var det någon stadsdelsteater och min far hade gått dit tillsammans med mig, men min mamma ville inte följa med. När vi kom hem var hon så annorlunda. Senare försökte mina föräldrar dölja problemet för mig. Som pojke läste jag alltid dessa deckare och där hade man alltid en anteckningsbok och när någonting skumt hände, så antecknade man det. Så småningom blev det klart vad som hade inträffat och vem som var gärningsmannen. En dag när något konstigt hände gjorde jag också en anteckning, men glömde bort det och hittade boken mycket senare, med bara en anteckning: "Mamma letar efter en försvunnen flaska, troligen en vinflaska." Då visste jag att det varit en vinflaska. Min pappa hade antagligen hittat den påbörjade flaskan och tagit bort den, och så letade min mamma efter den. Det är ju ofta så att anhöriga till alkoholister försöker kontrollera deras drickande. Ack, det hände så mycket den här tiden. En gång kom jag hem, min mamma sov

i sängen och någonting stod i ugnen. Det kom så kraftigt rök ur ugnen att ugnsluckan öppnats av sig själv, den hade ingen säkring som här i Sverige. Den släppte ut ett moln av rök och slog igen, öppnades, släppte ut rök och stängdes. Konstigt nog minns jag inte rök lukten, hela huset måste ha varit rökfyllt. Jag minns bara att jag inte visste vad jag skulle göra, det såg inte bra ut det där, jag såg efter min mamma, kollade ugnen och så småningom bestämde jag mig för att det nog var bäst att stänga av den. En annan gång åkte jag bil med min mamma. Jag satt i baksätet, alltså måste jag ha varit yngre än tolv år då, eftersom man fick sitta där fram när man var tolv. Då fanns ännu inte bilbälten i baksätet. Min mamma körde åt fel håll i stadens största rondell och frågade helt förvånat varför alla andra tutade. Jag kröp så långt ner i sätet som möjligt så att jag inte behövde se ut.

– Albrecht, det var ju livsfarligt!

– Ja, det var det. Men konstigt nog hände aldrig någon olycka, inte ens en liten plåtskada. Det där med att gömma sig och inte se, det var kanske lite av en överlevnadsstrategi, psykiskt sett. Jag minns att jag en gång råkade komma in i köket när hon precis hällde i sig någon likör eller vad det kan ha varit ur en konstig flaska. Jag har den bilden fortfarande inpräntad i mig, min mammas rörelse när hon halsade flaskan. Men hon lyckades få mig att tro att det inte hade hänt. Tänk dig det.

– Albrecht! sade Ylva bara, och i detta ord låg all värme och medkänsla hennes hjärta kunde ge. Albrecht kramade hennes hand som tack. Sedan fortsatte han.

– En gång hittade jag flaskor. Hon brukade ha en jättehög med tvätt som behövde strykas. Jag vet ju inte om det precis underlättar strykandet om man först lägger allt i en hög, men hur som helst. Jag minns inte, antagligen letade jag och så hittade jag alltså en flaska nerstucken i tvätthögen. Jag fortsatte leta och hittade nästa flaska. Och nästa. Och nästa. Flaskorna var kusligt kalla och hårda i den mjuka tvätthögen. Det var alla möjliga flaskor, fulla, halvfulla och tomma, men jag tror de flesta var fulla eller halvfulla. Det fanns ölfaskor, trots att mina föräldrar såg ner på folk som dricker öl, det fanns vinflaskor och olika sorters sprit. Flaska efter flaska. I samma rum stod ett litet kylskåp, halvhögt med arbetsbänk på

ovansidan. Där ställde jag alla flaskor jag hittade. Jag darrade i hela kroppen, men jag var tvungen att fortsätta leta. Till sist var hela bänken full, det var 60 gånger 60 centimeter, och det ryms en hel del flaskor på den ytan. Sedan hittade jag inga fler flaskor.

– Vad hände sedan?

– Ingenting egentligen. Jag lät flaskorna stå, som en stum demonstration. Mina föräldrar förstod nog båda att jag hade hittat dem. Det gick inte längre att dölja det alla redan visste. Men jag minns inte att vi någonsin pratade om det.

Tystnad. Efter en lång stund frågade Ylva.

– Hur orkade du med allt det här?

– Jag vet faktiskt inte, Ylva. Vid den tiden hade jag ännu en ganska bra relation med min pappa, det kanske hjälpte mig lite grann. Men jag var trots allt väldigt ensam med mina bekymmer. Jag tror jag stängde ute väldigt mycket. Idag försöker jag förstå mina överlevnadsstrategier utifrån egenskaper jag har idag eller egenskaper som jag brottade med under lång tid. Jag är till exempel väldigt duktig på att bevara hemligheter. Det lärde jag mig antagligen då. Jag har ju berättat om hemligheten där jag inte ens lät mig själv veta att jag hade sett hur min mamma drack ur den där konstiga flaskan. Längre hade jag svårt att förstå andras känslor. Jag var helt beroende av att känslor beskrevs i ord. Kanske var det en följd av att jag inte tillät mig se det hemska omkring mig, ett sätt att klara av det. Än idag kan jag ha svårt att känna igen människor eller komma ihåg deras namn. Ingen fara, dig känner jag igen, Ylva! Men andra människor. En gång kände jag inte igen min pappa.

– Din egen pappa?

– Ja. Då var jag tio och ett halvt år. Vi var på semesterresa i Österrike, mina föräldrar och jag, och skulle besöka en gammal saltgruva. Vi fick överallt för att inte smutsa ner oss, och förmodligen hjälmar också. Det var alltså min mamma och jag och en soldat som hela tiden följde med oss och var mycket vänlig. Vi var nästan ute igen efter den långa rundturen, när jag insåg att soldaten inte var någon soldat utan min pappa. Jag trodde att det var en soldat på grund av overallen. Det var alltså inte bara att jag inte kände igen min pappa, utan även att jag inte saknade honom under hela

tiden vi var i gruvan. En märklig historia, eller hur? Jag har aldrig vågat berätta det för någon, du är den första.

– Albrecht, jag hade ingen aning om allt det här. Hur blev du frisk igen?

– Det har varit ett långt, hårt arbete, och det tar aldrig slut. Fortfarande arbetar jag med att återhämta mig. En viktig insikt för mig var när jag förstod att det inte bara finns en normalitet, ett enda sätt att vara frisk. Ditintills var jag rädd att inte vara normal. För mig var det samma sak som att vara psykiskt sjuk. Men sedan har jag insett att även om man kanske är annorlunda, så kan det bli till en styrka. Och jag lärde mig att allt oftare säga ja till mig själv. Det betyder inte att jag saknar självkritik, bara att jag i grunden accepterar mig själv.

Långsamt, väldigt långsamt har jag lärt mig förstå andra människor bättre, även om de inte säger allt med ord, och jag lyckades småningom hitta kärleken. Den var bara kort och när hon gjorde slut kände jag mig nära till att ta mitt liv, men jag gjorde inte det. Ett tag senare hittade jag en ny kärlek. Jag tror att det har varit avgörande för att bli frisk, detta att vara älskad. Men det förflutna försvinner inte. Idag kan jag leva med det, och jag tror att mina erfarenheter inte enbart är ett handikapp. Det som tidigare var mina överlevnadsstrategier, har nu blivit resurser för att klara mig och kanske till och med göra livet lättare för andra ibland.

Albrecht var klar med sin berättelse. De två satt tysta. Ylva var överväldigad av det Albrecht hade berättat. Sedan kände hon att det var hennes tur.

– Det är ingen tillfällighet att du berättar det här just nu, eller hur?

– Nej, Ylva. Det var skönt att kunna anförtro dig min historia. Jag trodde att du skulle förstå mig, eftersom jag anar att du har en liknande historia att berätta. Och om du vill dela den med mig, skulle det göra mig både glad och tacksam.

– Jag ska berätta. Men hur visste du att...?

– Det var något i ditt ansiktsuttryck när du bjöd Malin och mig till dig och din mamma och jag sade att jag inte ville ha någon alkohol den kvällen. Jag var inte säker då, men jag började observera dig. Du har aldrig frågat om du får dricka alkohol vid något till-

fälle, inte ens på studentbalen. Inför skolavslutningen ordnade du så att vare sig du eller Malin skulle ha några möjligheter att dricka, du för att du måste köra och Malin eftersom hon skulle kontrollera flaket och du fick hennes löfte. Och nu din reaktion idag, den var så stark, jag blev säker på att det måste finnas mera än situationen idag som var anledningen. Och med min egen historia så tänkte jag förstås på om någon av dina föräldrar kanske är alkoholist. Är det din far som dricker?

- Ja, det är han. Min mamma har separerat för att skydda mig.
- Blev han våldsam?
- Nej, bara i ord. Men hon tyckte att jag inte skulle behöva se eländet längre. Och så var hon väl rädd för att det skulle kunna hända någon olycka.

- Vill du berätta?

- Ja, Albrecht, för dig vill jag berätta. Men kan du hjälpa mig?

- Hur?

- Kan du hålla om mig? Så hårt du kan?

- Kom hit, jag ska hålla dig så hårt du behöver.

Ylva smög sig in i Albrechts armar. Den attraktiva unga kvinnan kändes som en liten flicka. Det var nästan så att hennes röst lät som ett barns när hon fortsatte.

- Min pappa var världens bästa pappa. Vi gjorde cykelturer tillsammans, han tog mig med till sjön för att bada, han lärde mig allt han kunde. Det bästa var när vi fixade någonting hemma eler med bilen, bytte olja eller så. Han frågade aldrig om det passade en flicka eller inte, han gjorde det jag var intresserad av. Han och jag var bästa vänner. Men ibland var det familjefest, någon fylle år eller det var storhelg som nyårsafton eller midsommar. Jag hade alltid ont i magen i förväg, eftersom det gick åt skogen varje gång. Det började med den första snapsen eller vad det nu fanns att dricka. Då blev han glad. Sedan drack han en till. Och ännu en till. Och så blev han inte bara glad utan hans rörelser blev yvigare, han blev alltmer högljudd och det han sade blev allt dummare. Men han tyckte att han var smart, trots att det bara var trams som kom ur hans mun. Och alltid var han mera påverkad än alla andra även om de också hade druckit. Han drack fortare än de och blev därför snabbare full. Och då tröttnade de andra förstås på

allt hans trams. Han blev ännu mer högljudd och drack ännu mer för att få känna större kraft i det han säger och så blev han aggressiv och skylld på andra, förolämpade dem, svor och blev alldeles omöjlig att ha att göra med. En gång ville han börja slåss, men då var han så full att han raglade omkull och slog sig i huvudet. Med tiden tröttnade mina släktingar på det här. När det var dags igen att han börjat dricka, så satte de honom lite avsidet med en flaska brännvin i handen. Där satt han tyst för sig själv och drack, tills han ramlade av stolen och man kunde lägga honom i någon säng. Så var det vartenda födelsekalas eller fest i familjen. Han söp sig full, blev aggressiv, fick sin egen dricka och när han var stupfull så lade man honom någonstans. Det var så hemskt att se hur min kära pappa blev när han drack.

– Det förstår jag.

– Vet du, idag, med Malin, det var så fruktansvärt likadant. Hon drack och drack utan att jag kunde hindra henne och jag såg precis hur hon höll på att bli först högljudd, sedan dum och aggressiv. Jag orkade inte se hur hon söp sig medvetlös. Tror du att hon är alkoholist?

– Nej, det är nog osannolikt. De flesta blir det gradvis. Hon måste ju ha druckit väldigt fort om jag förstått rätt när du berättat det. Jag antar att hon helt saknar erfarenhet. Alkohol har ju den lömska egenskapen att många förlorar bedömningsförmågan, innan de själva upptäcker de negativa följderna av alkoholen. Om hon nu drack så där fort, kommer ju effekten en stund efter att hon skulle haft möjlighet att undvika den. Om man saknar erfarenhet är det lätt hänt att man dricker för mycket. Men vi ska prata med henne och förklara att vi inte orkar med att hon dricker. Om vi förklarar detta ordentligt kommer hon förstå oss.

– Förhoppningsvis. Jag vill inte att det ska vara slut med oss. Inte nu.

Albrecht såg att hon var nära att gråta och höll om henne så hårt han kunde. Sedan frågade han:

– Hur gick det med din pappa?

– Det hände allt oftare att han blev full. Först var det bara vid familjefester och storhelger, julen blev förstörd varje år. Kanske är

det därför jag har så svårt att tro på Gud och Jesus. Det blev så fel varje gång.

– Den här julen blir det rätt. Men du behöver inte tro, det har jag inte heller gjort större delen av mitt liv. Jag kan förstå alla som inte tror. Jag föredrar någon som inte tror, men som accepterar att jag gör det, framför någon kristen fundamentalist som inte kan tolerera att det finns olika åsikter och världsåskådningar. Men ursäkta, jag har avvikit från temat. Det hände alltså allt oftare.

– Ja. Min pappa började spela kort med sina arbetskamrater en gång i veckan. Och då blev han full varje gång. Det handlade väl inte om kort egentligen, utan de drack alla för mycket. Ibland hade vi ett helt gäng mer eller mindre fulla män i lägenheten när de bar hem min pappa som inte kunde stå längre eller som hade kräcks över hela sig. Ibland var de för fulla själva och min mamma fick hämta min pappa någonstans. Han är lång och ganska kraftig, och jag fick alltid följa med för att min mamma helt enkelt inte klarade det ensam. Jag var alltid rädd när vi åkte någonstans att hämta honom. Det var ju inte bara han, utan andra var fulla med. Det var precis när jag hade börjat få bröst och mer än en gång tafsade någon på mig. Det var så äckligt, så hemskt... Kanske blev de därför inte större. De ville inte synas.

– Men du har blivit en otrolig vacker tjej till sist. Det är Malin och jag helt överens om.

– Jag vet det. Men tala inte om Malin på ett tag, okej?

– Okej, Ylva.

– Sedan började han dricka på helger eller vardagskvällar också ibland, och till sist kunde man aldrig vara säker på när han egentligen var nykter. Och alltid var det så att när han hade börjat, så fanns det inget slut förrän han var så full att han inte förmådde dricka mera. Han söp sig alltså helt medvetlös. Mamma försökte bara tajma hans drickande så att han kunde sova av sig ruset innan han måste till jobbet igen. En dag var han borta, hon hade slängt ut honom.

– Hur lyckades hon med det?

– Hon har aldrig berättat det riktigt. Jag tror att hon gav honom ett ultimatum först och sedan hyrde hon väl ett hotellrum för veckopendlare i en månad. Där fick han hålla till. När han väl var

ute ur vår lägenhet fick han helt enkelt klara sig själv tills hotellhyran tog slut. Han flyttade till Kiruna och vad jag vet har han visst skaffat sig en ny familj. Men han hör aldrig av sig.

– Du saknar honom mycket, eller hur?

– Ja, jag undrar om han inte älskar mig längre. Har han supit bort all sin kärlek till mig eller har han glömt mig totalt? Jag känner mig så värdelös ibland, eller kändes, får jag säga, eftersom nu med er, mår jag mycket bättre. I alla fall till idag.

Nu hade också Ylva berättat sin historia. Albrecht och Ylva omfamnade varandra en lång stund.

– Ylva, jag är så tacksam för att du har berättat. Om det vore möjligt, så älskar jag dig nu ännu mer än tidigare.

– Jag älskar dig med, Albrecht. Tack för att jag fick berätta – och för att du har delat din barndom med mig. Jag skulle vilja sitta här i alla evighet! Men jag börjar frysa trots allt och jag blir alldeles stel i kroppen. Vi måste nog köra hem. Vad ska vi göra med Malin?

– Jag kan ringa Peter. Kanske vet han var hon är någonstans.

Och så körde de hem. Albrecht ringde Peter. Han och Maria hade tagit hand om Malin. Som Ylva hade anat tog det inte lång stund innan Malin var stupfull. När studentflaken körde iväg var hon redan så redlöst berusad att hon inte var medveten om vad som pågick omkring henne. De övriga klasskamraterna fördelade sig på de andra lastbilarna, men Peter och Maria missade evenemanget. De fick i stället lägga Malin i bilens bagageutrymme och köra henne hem till Peters föräldrar, så att hon fick sova ut. De första timmarna vakade hennes vänner vid sängen om hon var så förgiftad att det skulle påverka hennes andning, men det gick bra.

– Jag är oändligt tacksam för allt ni har gjort för henne, sade Albrecht. Jag ber om ursäkt för att vi inte tog hand om henne själva. Det hade egentligen varit vår uppgift, och nu har ni helt missat skolavslutningen. Det beklagar jag verkligen.

– Ja, vi är ju vänner.

– Ändå, jag beklagar. Vet du, Peter, det finns en anledning. Min mamma var alkoholist, och jag har svårt med att hantera berusade människor, i synnerhet om de står mig nära. Jag vågade inte försätta mig i den situationen, hur dumt det än kan låta.

– Oj, det hade jag ingen aning om. Vill du att Malin stannar här i natt? Hon ligger i vår gästsäng och sover. Vi kan köra hem henne i morgon.

– Är det inte för mycket begärt? Vi kan hämta henne nu.

– Det är okej, Albrecht.

– Men då hämtar vi henne i morgon. När ska vi komma?

– Vid niotiden, kanske?

– Okej. Vi hämtar henne imorgon klockan nio. Ett jättestort tack än en gång!

Peter och Maria var verkligen speciella vänner.

– Då fick vi lite uppskov? sade Ylva.

– Ja, till imorgon bitti. Jag antar att hon kommer att vara bakfull. Det är nog bäst att vi lämnar henne för sig själv större delen av dagen. På söndag, efter kyrkan, då kommer hon vara återställd och då ska vi ta ett samtal med henne så att det här inte händer igen.

På vägen hem tog Ylva och Albrecht en sväng förbi kontoret och hämtade Albrechts cykel som han hade lämnat där. Sedan var de äntligen hemma. Först nu upptäckte de hur hungriga de var. Bortsett från lite fika hade de inte ätit på hela dagen. Albrecht värmde snabbt upp två frysta pizzor, och så satt de sig till bords.

– Albrecht, det har varit en hemsk dag, men du gjorde den till en av de mest värdefulla dagarna någonsin.

– Tack Ylva, det gläder mig att jag kunde ge dig någonting idag. Jag är också mycket tacksam för din öppenhet. Det känns nästan som om vi har lärt känna varandra på riktig först idag.

– Ja. Är du besviken för att vi inte har gjort det tidigare?

– Nej, inte alls, min älskling. Jag är bara glad och tacksam för att det har hänt nu. Men jag önskar för din skull att det hade hänt under trevligare omständigheter.

– Du har lovat att allt kommer att ordna sig.

– Ja, om vi förklarar för Malin så kommer hon att förstå. Det kommer inte hända igen.

– Jag har en fråga, Albrecht. När du drack den där glöggen i församlingen, ville du då dricka mer?

– Nej, inte alls. Jag kände ingen positiv effekt. Jag kände egentligen ingenting alls, kanske att jag var en aning ostadig på benen. Det var först när jag körde bil som jag märkte att jag inte hade full

kontroll. Det var en skrämmande upplevelse. Jag insåg att det var farligt.

– Så du blev inte frestad att prova igen.

– Nej, Gud bevara. Jag har funderat på varför jag inte upplevde något positivt. Jag vet inte om alkoholism finns i generna. Mäniskor reagerar ju olika, vissa blir bara trötta, och då är det inte så roligt heller att dricka. De som reagerar på det sättet avstår då hellre. Hos andra har alkohol en inverkan på humöret, att de blir glada, och kanske inte så snabbt yra eller annat som inte känns så bra, och de är mer benägna att dricka igen. Jag skulle kanske kunna tro att jag tillhör den sorten, med tanke på att min mamma var alkoholist, men det verkar inte vara så. Kanske är det också psykiskt, att jag inte kan glädjas åt att dricka för att jag avskyr allt vad alkohol heter sedan barndomen.

– Jag har ibland funderat på om jag skulle prova hur det är att bli lite full, men jag har inte vågat.

– Det tänkte jag också på när jag var ung, och jag vågade inte heller.

De log åt varandra. Det är skönt att kunna dela samma historia. Albrecht fortsatte.

– Jag tyckte jag borde bli som andra. Men sedan bestämde jag mig för att jag inte behöver det. Må de andra göra vad de tycker är rätt. Jag är nykterist, det passar mig bra.

– Jag tror jag ska göra samma sak, log Ylva. Det är även bättre för hälsan.

– Och för plånboken.

Nu skrattade de båda.

– Jag ville fråga dig en sak till. Vad hände senare, jag menar efter att du var 10–12 år? Fortsatte din mamma att dricka?

– Nej. Hon gick i terapi i sex veckor, tror jag det var. Sedan fick hon ett återfall ganska snart därefter, men på något sätt klarade hon sig sedan själv utan någon ytterligare behandling och har aldrig druckit alkohol igen.

– Vilken lättnad.

– Ja, helt blir man ju aldrig av med tanken på att hon kanske får ett återfall igen. Men det känns trots allt mindre och mindre sannolikt ju längre tid som går. Däremot gick det utför med min

far sedan. Han som hade varit lite av familjens hjälte medan hon drack förlorade den rollen och blev deprimerad. Två gånger fick han läggas in på mentalsjukhus. Jag begrep mig inte på honom längre och han förstod nog inte mig heller. Han började fundera hela dagar över primtal, om det fanns ett största primtal eller om det finns oändligt många. Han hade läst en artikel i tidningen att forskare hade tagit hjälp av någon superdator och efter mycket omfattande beräkningar hittat det hittills största kända primtalet, och att man inte visste om det fanns något större. Han ville lösa den gåtan intuitivt.

– Det låter lite knäppt, eller hur?

– Absolut. Efter många månaders ”forskning” kom han fram till den uppseendeväckande upptäckten att alla primtal är multipel av sex, plus eller minus ett. Vilket ju är banalt eftersom annars skulle talet gå att dela med 2 eller 3 och således inte vara något primtal. Men han trodde att han var nära ett genombrott. Han menade att denna upptäckt skulle revolutionära världen på något vis.

– Hur då?

– Ingen aning. Han höll på i flera år. Han författade även en skrift om talens karaktär, vilken personlighet siffran två har, i förhållande till tre och så vidare. Jag har bara läst en halv sida, sedan slängde jag skriften. Senare bytte han ämne och började ”forska” om människans medvetande. Jag gav honom en introduktionsbok i psykologi, för att hjälpa honom, men det var han inte intresserad av. Han ville lösa alla frågor själv, bara genom att tänka. Han har ibland gett mig något som han skrivit, ofta med mig som fallexempel. Det går inte att läsa. Jag har verkligen försökt, men hans egenkära skrivstil är outhärdlig. Det är ju inte heller särskilt roligt att hitta sig själv psykologiskt analyserad, utan någon som helst förståelse för vem jag verkligen är. Jag har slängt alla de här skrifterna. Men min far ville hela tiden ha beröm för sin ”forskning”. Jag kortar ner berättelsen, jag har egentligen ingen lust att prata mera om denna idiot som gett mig så mycket bekymmer. För några år sedan skickade han mig ett brev där han uttryckte önskan om att jag skulle dö före honom. Brevet var för övrigt ganska vänligt; jag tror inte han hade den blekaste aning om att jag kanske inte skulle bli glad över att inte existera över huvud taget. Då först in-

såg jag att jag kan sluta försöka komma överens med honom. Det hade trots allt varit min illusion och min längtan under alla dessa årtionden. Så på ett sätt var det faktiskt bra att få det där brevet. Sedan dess har vi en hemsk tävling om vem som lever längst. Och eftersom jag är mycket yngre än han har jag nog större chans att vinna. Det är tuftt att säga, och det kanske känns helt fel för dig som saknar din far, men jag önskar honom verkligen död. Tyvärr. Då kan han inte ge mig flera bekymmer.

Albrecht tittade på Ylva. Hur skulle hon reagera? Hon satt där med stora ögon. Man såg nästan hur hjärnan arbetade.

– Då har vi båda två en far som vi inte har kontakt med. Och båda har vi längtat efter våra fäder, men nu har du gett upp honom. Och nu hatar du honom. Eller hatar du honom inte?

Albrecht funderade.

– Nej, kanske inte hatar. Jag vill snarare bli av med ett problem. Jag vill inte vara den som förlorar denna absurda och omänskliga tävling. Jag vill inte bli utsatt för hans fortsatta psykiska övergrepp som han med ojämna mellanrum utsätter mig för. Det känns som om jag kan sluta fred först när han inte kan göra något längre.

– Tror du att det kommer vara samma sak för mig med?

– Jag vet inte. Din far har aldrig hört av sig igen, eller hur?

– Nej, aldrig.

– Då är ju din situation lite annorlunda. Min far har hört av sig, men jag har aldrig kunnat förlita mig på honom. Ibland sade han att han skulle hälsa på, och så gjorde han inte det. Påminde jag honom, så blev han arg. Men på sätt och vis finns en likhet. Både din och min pappa verkar inte bry sig om oss som vi verkligen är, utan de kör sitt liv utan hänsyn till vad vi behöver. För min del var det bra att ge upp ett hopp om kärlek som aldrig skulle infrias.

– Ja, kanske bör jag ge upp honom. Men det är svårt.

– Jag förstår. Jag gjorde det när jag var över tjugo år äldre än du är nu. Albrecht log.

– Då har jag ju lite tid kvar. Ylva log också. Albrecht tog hennes hand.

– Ja. Och under tiden får du all kärlek du behöver, av mig. Du vet att jag älskar dig, eller hur?

- Ja, Albrecht, det vet jag. Och sedan idag vet jag det ännu mera. Men det är inte samma sak.

- Nej, det är det inte. Men det kan ändå vara bra att ha.

De kysste varandra.

- Jag vill sova naken med dig i natt. Jag tror inte att jag vill ha sex, men jag vill ha dig så nära det bara går. Är det okej?

- Självklart, Ylva. Vi ska sova nära varandra.

Dagen hade varit påfrestande. När de låg i sängen, tryggt och varmt, och kände varandras andning och hjärtslag, somnade de snabbt.

Mitt i natten vaknade Albrecht av ett skrik. "Nej, pappa, nej!", skrek Ylva i panik medan hon kastade sig i sängen. Hon hade en mardröm. Albrecht höll om henne.

- Ssssch, älskling, var inte rädd.

Hon vaknade och såg sig förvirrat omkring. Sedan kände hon igen Albrecht.

- Åh, Albrecht, jag drömde så otäckt.

Hon klamrade sig fast vid honom, fortfarande skräckslagen. Albrecht höll henne i famnen och så småningom släppte spänningen och hon blev mjuk i hans armar.

- Jag har inte haft mardrömmar på flera år. Nu har de kommit tillbaka, grät hon. Albrecht visste inte vad han skulle trösta henne med. Han bara omfamnade henne och kysste henne på pannan och i håret.

- Jag är här, sade han till sist. Här är du trygg.

- Ja. Jag är som ett litet barn, eller hur?

- Det är vi alla.

- Är du också rädd ibland?

- Naturligtvis.

Nu var det hon som kysste honom. Hon flyttade lite högre upp i sängen och kysste honom på munnen.

- Säg till när jag ska beskydda dig. Du vet att jag också kan vara stark om det behövs.

- Det vet jag, log Albrecht och tänkte på när Ylva hade tagit av Vikingens bakhjul.

De kysste varandra några gånger till och somnade om, trygga i varandras armar.